

บทที่ 4

บทสรุปของดอกไม้ ณ ปัจจุบัน

“ดอกไม้” ในงานศิลปะของข้าพเจ้าเป็นสิ่งยึดเหนี่ยวจิตใจ

“ดอกไม้” ในงานศิลปะของข้าพเจ้าเป็นสัญลักษณ์แทนการสื่อวาทะแห่งเพศหญิง

“ดอกไม้” เป็นความสุขที่ข้าพเจ้าสมมุติขึ้นและยึดถือว่าดีงาม

เหล่านี้คือเนื้อหาใน โลกจินตนาการแห่งความเป็นดอกไม้ที่หล่อหลอม ความคิด ความรู้สึกของข้าพเจ้า

“พื้นที่ดอกไม้” คือพื้นที่ความสุขซึ่งก่อนนี้ข้าพเจ้าคิดว่าการสร้างพื้นที่ดอกไม้ในงานศิลปะคือการสร้างพื้นที่ความสุขในจิตใจและคาดหวังว่าเมื่อผลงานสำเร็จลงข้าพเจ้าจะพบกับความปิติสุขจากการเพียรสร้าง “บ้านดอกไม้” ในกระบวนการศิลปะ

แต่ ณ ขณะนี้ ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังเขียนรายงานการทำวิทยานิพนธ์ชุด “พื้นที่ดอกไม้” ถึงบทสุดท้ายข้าพเจ้ากลับรู้สึกประหลาดใจกับคำตอบที่ได้รับนั่นคือการที่ข้าพเจ้าคิดว่าพื้นที่ความสุขจะมีมากขึ้นเมื่องานเสร็จสิ้นแต่กลับเป็นคำตอบว่า

ความสุขมีอยู่ในพื้นที่แห่งโลกศิลปะที่ข้าพเจ้าได้พิสูจน์แล้วและยังคงย้ำภาพของดอกไม้ ณ ปัจจุบันที่ข้าพเจ้าคิดเสมอว่า คือ ความงาม ความดี ความสุข บัดนี้ให้คำตอบที่ต้องเรียนรู้เพื่อรับมือกับความรู้สึกที่จะเกิดขึ้นด้วยข้าพเจ้าพบว่าในบทสุดท้ายนี้ ข้าพเจ้าอยู่ในจุดที่ต้องมองย้อนกลับไปยังจุดเริ่มต้นซึ่งห่างไกลจนน่าใจหายและที่สำคัญข้าพเจ้าเห็นเส้นทางสายดอกไม้ที่โรยอยู่เบื้องหลังและเพียงอีกไม่กี่ก้าวที่ข้าพเจ้าจะถึงจุดสิ้นสุดแห่งการเดินทาง ใน โลกแห่งจินตนาการ และกลับสู่พื้นที่แห่งความเป็นจริงที่ยากยิ่งกว่าสำหรับการจะสร้างดอกไม้สักดอกเมื่อเทียบกับการสร้างในพื้นที่ศิลปะ

นอกจากนั้นข้าพเจ้าพบว่าเส้นทางสายศิลปะมิได้เป็นเส้นทางเดียวกับเส้นทางสายชีวิต หากแต่เคียงขนานและพร้อมรับผู้เดินทางที่เหนื่อยล้า อยากรผละชีวิตจากความเป็นจริง อาจจะสักระยะสั้นๆที่เราลอยห่างจากวิถีชีวิตจริงเราจะสามารถมองเห็นชีวิต เห็น โลก โดยอาศัยการเรียนรู้ผ่านกระบวนการทางศิลปะ เช่น การได้รับผลทางความรู้สึกที่ดี ณ วันที่บ้านดอกไม้เคลื่อนไปติดตั้งยังพื้นที่ในบ้านพักคนชรา

“วันประกาศอิสรภาพ” คือ คำพูดเดียวที่ข้าพเจ้าเอ่ยกับเพื่อนรุ่นน้องร่วมชั้นเรียน

คงเหตุผลที่ข้าพเจ้าอธิบายไว้ว่าการเคลื่อนพื้นที่งานชุดนี้ไปติดตั้งในพื้นที่ที่มีใช้พื้นที่ส่วนตัว มีใช้พื้นที่เฉพาะช่วงเป็นกระบวนการทำงานศิลปะที่ไม่ต่างไปจากชีวิตจริงของข้าพเจ้า เมื่อเทียบกับการเดินทางไปในที่ต่างๆ การเปลี่ยนแปลงสถานที่ในแต่ละครั้งเส้นทางที่จะก้าวไม่เคยโรยไปด้วยกลีบดอกไม้ มาถึงจุดนี้จุดแห่งการทบทวนการทำงานที่ผ่านมาไม่ได้ทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจดอกไม้มากขึ้นเลย

แต่เป็นการเข้าใจศิลปะและเข้าใจชีวิตดังคำกล่าวที่ว่า “ขบวนการนำเสนอศิลปะให้ภาพของการไขว่คว้าหาคุณค่าที่ไม่มีตัวตน” (อารยา ราษฎร์จำเริญสุข , 2548)

หากคำกล่าวข้างต้นเป็นความจริง “พื้นที่ดอกไม้” ในงานศิลปะของข้าพเจ้าก็คงสามารถเรียกคุณค่าแห่งความเป็นเพศดอกไม้ ได้ไม่มากนักน้อย

ข้าพเจ้าทบทวนและตรวจสอบทั้งข้อเขียนวิทยานิพนธ์ในบทที่ 1 2 3 และพิจารณาชุดผลงานของตนเองหลายรอบพบว่า พื้นที่แห่งอุดมคติที่ข้าพเจ้าปรารถนาได้มีอยู่ในพื้นที่หอศิลป์ บ้านพักคนชรา โรงเรียน หรือบริเวณอ่างแก้วของมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ แต่อยู่ที่เวลาแห่งความเป็นปัจจุบัน ซึ่ง ณ เวลานั้นความรู้สึกที่ดีเหล่านั้นก็คือภาพความสุขในอดีต